

— Ваша пò-лека, отче, каза Кралічътъ и замѣтиж вратата слѣдъ него.

Той бързо се прѣоблѣче и вечеря. Послѣ легна, духна свѣщъта, но дълго врѣме се въртѣ на леглото си, безъ да се косне сънъ до клепацитѣ му. Тревожни спомени смущавахъ душата му. Прѣзъ ума му минавахъ всичкитѣ потресяющи сцени и образи на тая нощъ, съ отвратителна и жестока яснотъ... Това мъчителна състояние трая дълго врѣме. Най-послѣ природата прѣдолѣ: исчерпанитѣ му до крайнотъ физически и нравственни сили се поддадохъ на неотразимата нужда на съна. Той заспа. По едно врѣме се сепна и отвори очи въ тъмнината. Чу че нѣкой ходи по пруста, тежко, бавно. Послѣ се раздаде пѣяние, което приличаше на виение. Стѣпкитѣ приближаваха на самъ и странното пѣяние се усиляше. То приличаше ту на опѣло, ту на плачевно стенание. Кралічътъ помисли, че тия звукове идѣха отъ другадѣ, но глухотата на мѣстото ги прѣдаваше близко и обезобразени. Но не, стѣпкитѣ тропаха много ясно по пруста. Изведнѣжъ на прозореца се исправи една тъмна фигура, и надничаше вжтрѣ. Кралічътъ, истрѣпналъ, вкова очи въ сѣнката и съ ужасъ забѣлѣжи, че тя прави криви и безобразни знакове съ ржцѣтѣ, като че го викаше. Всичко това бѣше ясно въ нощната видѣлина. Кралічътъ не сваляше очи отъ прозореца. Хванъ да му се струва, че тайнственната фигура има очъртаніята на Емексизъ-Пехливана — убития. Той помисли, че сънува и си потърка очитѣ. Пакъ погледна и сѣнката сѣ сѣдѣше на прозореца и гледаше вжтрѣ.

Кралічътъ не бѣше суевѣренъ, но това пусто здание съ мъртвешката си глухота и гробовна тишина